

Núm. de Protocol: 1000045/2014
Núm. de Rotlle: TSJA-0000130/2016

SENTÈNCIA 34-2017

PARTS:

Apel·lant: Sr. XXX
Representant: Ídem
Advocat: Sr. JPL

Apel·lat: COMÚ D'ANDORRA LA VELLA
Representant: Sra. HDB
Advocat: Sr. ARG

Apel·lat: GOVERN
Representant: Sr. CPS
Advocada: Sra. MBD

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
Magistrats: M. I. Sr. Bernard PLAGNET
M. I. Sra. Marie CONTE

Andorra la Vella, vint d'abril de dos mil disset.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **1000045/2014**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **M.I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La sentència de 6 d'octubre de 2016 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va estimar parcialment la demanda formulada pel Sr. XXX contra el COMÚ D'ANDORRA LA VELLA i el GOVERN, en què sol·licitava que s'anul·lés l'acord de la Junta de govern del Comú de 19 de desembre de 2013, mitjançant la qual s'havia imposat a l'agent una sanció d'amonestació escrita, com a responsable d'una falta lleu de l'article 49.a) de la Llei 8/2005, de 21 de febrer, dels agents de circulació comunals.

L'esmentada sentència va considerar que la infracció disciplinària havia prescrit, ja que els fets s'havien produït el 13 de novembre de 2012, mentre que l'expedient no es va iniciar definitivament fins el 27 de desembre del mateix any, quan ja havia transcorregut el termini d'un mes que estableix l'article 57.1 de la Llei 8/2005, abans esmentada.

2.- L'agent ha interposat recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Batlles, que es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) Incongruència de la sentència, ja que no s'ha resolt sobre les qüestions de fons plantejades en la demanda i, en concret, sobre la prevalença de la versió dels fets que va oferir el recurrent, que deriva de la seva condició d'agent de l'autoritat.

b) Existència d'un defecte formal consistent en que el plec de càrrecs va ser notificat per una persona diferent del Secretari general del Comú o del Cap del Servei de circulació.

c) Procedeix imposar a la part demandada el pagament de les costes causades en la primera instància.

3.- Les respectives representacions del GOVERN i del COMÚ D'ANDORRA LA VELLA s'han oposat al recurs de la contrapart i han al·legat, especialment, que la sentència de la Batllia no havia d'examinar la qüestió de fons, quan ja havia declarat la prescripció de la falta, i que no procedeix interposar recurs d'apel·lació contra una sentència que resulta favorable als interessos de la part agent.

4.- En l'acte de la vista oral, les parts compareixents van exposar les consideracions que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com s'ha exposat en els antecedents, la sentència apel·lada ha estimat substancialment la demanda formulada per l'agent i ha procedit a anul·lar l'acord de la Junta de govern del Comú d'Andorra la Vella, que li havia imposat una sanció per la falta lleu de l'article 49.a) de la Llei 8/2005, de 21 de febrer, dels agents de circulació comunals, en considerar que aquesta infracció havia prescrit quan es va iniciar l'expedient disciplinari.

Això no obstant, l'interessat es mostra disconforme amb aquesta resolució, ja que considera que s'ha incorregut en incongruència, des del moment en què la sentència no ha examinat les qüestions de fons plantejades en la demanda i, en especial, la relativa a que havia de prevaler la versió dels fets que va oferir el recurrent, en funció de la seva condició d'agent de l'autoritat. També es mostra disconforme l'interessat amb les consideracions que fa la sentència apel·lada sobre el defecte formal consistent en que el plec de càrrecs va ser notificat per una persona diferent del Secretari general del Comú o del Cap del Servei de circulació.

Tercer.- Com denuncien les parts apel·lades, l'agent no està legitimat per interposar aquest recurs d'apel·lació, ja que el pronunciament de la sentència de la Batllia li ha estat clarament favorable i, com demanava, s'ha declarat la invalidesa de la resolució sancionadora del COMÚ D'ANDORRA LA VELLA.

Per tal d'arribar a aquesta conclusió, cal tenir en compte dues consideracions diferents i complementàries.

En primer lloc, s'ha de tenir en compte que la congruència amb les respectives pretensions de les parts no exigeix que l'òrgan jurisdiccional examini les al·legacions que aquelles han formulat, en el mateix ordre i seguint idèntica estructura que plantegen els corresponents escrits de les parts. El tribunal, en base al principi *iura novit curia* i a elementals raons de sistemàtica i de lògica, pot examinar les qüestions plantejades per les parts d'acord amb l'ordre que consideri convenient, per tal de donar una resposta raonada, en funció de la naturalesa de les diferents al·legacions.

Des d'aquesta mateixa perspectiva, no pot sorprendre que la sentència apel·lada hagi examinat prèviament les qüestions formals que feien referència a la tramitació del procediment disciplinari, com succeeix amb l'al·legada incompetència de la persona que va notificar el plec de càrrecs. Un cop resolt aquest punt, la sentència ha abordat la possible prescripció de la falta i, atès que ha arribat a una conclusió afirmativa, ja no ha estat necessari examinar les altres qüestions de fons que plantejava la demanda.

És ben evident que l'exhaustivitat de les sentències no fa necessari donar resposta a totes i cadascuna de les al·legacions de les parts, quan les seves pretensions ja han estat aconseguïdes per l'estimació d'un dels arguments prioritaris, seguint un ordre lògic dels mateixos.

Com va dir la sentència d'aquesta Sala núm. 83-2004, de 20 de desembre:

“L'examen de les actuacions processals condueix directament a desestimar aquest motiu d'impugnació, ja que la sentència apel·lada (...) no ha introduït cap altre motiu que no hagués estat prèviament debatut per les parts. Això no suposa, lògicament, que el Tribunal a quo hagi de reproduir les mateixes al·legacions de les parts, ni molt menys utilitzar els mateixos termes que aquestes, que és el que sembla que pretén el recurrent amb aquest motiu d'impugnació”.

En conseqüència, un cop s'ha estimat la demanda per la prescripció de la infracció, ja no calia abordar les al·legacions relatives al caràcter prevalent de la versió dels fets que va oferir el recurrent, sense que això comporti cap mena d'incongruència.

Quart.- Des d'un altre punt de vista, cal recordar que, com ja va declarar la sentència d'aquesta Sala núm. 59-2007, de 14 de setembre:

“En primer lloc, que l'article 56 de la Llei de la jurisdicció administrativa només atribueix legitimació per apel·lar a qui es consideri perjudicat per la sentència, és a dir, pel fallo de la sentència i que en concordança amb això, i com recorda l'Administració apel·lada, aquesta Sala ha indicat (sentència 03-2006, de 24 de gener de 2006, citant la 2001-28, de 29 de maig de 2001) que “els recursos jurisdiccionals es dirigeixen contra els fallos de les sentències, no contra els arguments”. Per tant, qui en la primera instància jurisdiccional ha obtingut un fallo favorable al nucli de les seves pretensions no pot apel·lar la sentència amb la pretensió de que aquesta es confirmi però amb raonaments nous que no va incorporar la resolució dictada en la primera instància”.

Com és lògic, s'ha de seguir en aquest cas el mateix criteri que en la resolució esmentada. Aplicant el criteri del perjudici o gravamen, només es poden apel·lar les sentències que siguin desfavorables a la part que les recorre, i aquest perjudici ha de ser determinat en funció de la part dispositiva de la sentència.

En aquest cas, el recurrent ha vist anul·lada la resolució del Comú que li va imposar una sanció disciplinària, de manera que no està legitimat per formular recurs d'apel·lació contra la decisió de la Batllia.

Cinquè.- Pel que fa a les costes de la primera instància, s'ha de confirmar la sentència apel·lada, ja que no s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui imposar-les a les demandades.

Tanmateix, pel que fa a les costes d'aquesta alçada, s'ha d'arribar a una conclusió diferent. La part apel·lant ha obtingut una sentència

favorable de la Batllia i, això no obstant, ha procedit a impugnar-la, contravenint la jurisprudència d'aquesta Sala que ha declarat la improcedència d'aquesta actuació. En conseqüència, procedeix imposar a l'apel·lant el pagament de les costes causades en aquesta instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa el Sr. XXX contra la sentència dictada el 6 d'octubre de 2016 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma íntegrament.

Segon.- Imposar a l'apel·lant el pagament de les costes causades en aquesta instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.